

Arrest

nr. 298 422 van 11 december 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 november 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2023.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 november 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Verweerder stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije.

1.2. Op 9 november 2023 verzocht verweerder de Bulgaarse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.3. De Bulgaarse autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 13 november 2023.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 27 november 2023 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 28 november 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te

heten:

naam: [H.]

voornaam: [A.N].

[...]

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [A.N.H.], verder de betrokkene, die verklaarde afkomstig te zijn uit Afghanistan, diende op 02.11.2023 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. Tijdens het gehoor legde de betrokkene een kopie van een Afgaans identiteitsdocument (taskara) met referentie [...] voor. De betrokkene stelde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort en dat hij zijn originele taskara in Afghanistan heeft achtergelaten.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 (EU) werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije op 22.09.2023.

Op 07.11.2023 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene stelde verder een maternale oom [A.R.] te hebben die momenteel in Duitsland verblijft en een maternale oom [A. J.] die momenteel in Italië verblijft.

De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer negen jaar geleden verliet. Hij reisde naar Iran, waar hij gedurende negen jaar woonde en werkte. Vervolgens reisde hij ongeveer vier maanden geleden naar Turkije. Hij verbleef er drie en een half jaar in een opvangcentrum, waarna hij het grondgebied van de lidstaten binnen reisde via Bulgarije. De betrokkene stelde dat in Bulgarije zijn vingerafdrukken werden genomen, maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Na ongeveer achtentwintig dagen reisde de betrokkene naar Servië. Een week later reisde hij naar Bosnië. Hij verbleef er een week, waarna hij via Kroatië en Slovenië naar Italië reisde. De volgende dag reisde de betrokkene via Frankrijk naar België. Hij kwam naar eigen zeggen op 02.11.2023 in België aan.

We merken op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type “1” met betrekking tot Bulgarije opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de

lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Bulgarije.

Op 09.11.2023 werden de Bulgaarse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 13.11.2023 stemden ze met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013 in met de terugname van de betrokkene.

De Bulgaarse instanties vragen om de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Sofia, van maandag tot donderdag tussen 9.00u en 14.00u. De betrokkene is in Bulgarije gekend als [N.H.A.], [...], M, Afghanistan.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid aan Bulgarije toekomt.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België omdat hij voor zijn vertrek veel informatie over verschillende landen kreeg en hij zag dat je in België snel verblijfsdocumenten kan krijgen. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat Bulgarije aldus de betrokkene een heel arm land is. De betrokkene stelde dat hij in Bulgarije in een opvangcentrum verbleef maar dat de situatie en de behandeling daar niet goed was. Er was volgens de betrokkene geen behandeling voor mensen die ziek waren, het was overal vuil en de situatie was heel slecht. De betrokkene verklaarde verder dat Turkije beter is dan Bulgarije en hij niet naar Bulgarije terug wil en dan nog beter naar Turkije teruggaat.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat zijn vingerafdrukken in Bulgarije werden genomen, maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende, [...] merken we opnieuw op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Bulgarije opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Bulgarije.

Verder merken we op dat Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

De betrokkene verklaarde dat hij geen verzoek om internationale bescherming in Bulgarije indiende. We merken op dat Bulgarije de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat je in België snel verblijfsdocumenten kan krijgen, wensen we te benadrukken dat Bulgarije, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Bulgarije, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Bulgarije niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

Verder dient te worden opgemerkt dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-

III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van de betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat Bulgarije een heel arm land is, benadrukken we dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat de situatie en de behandeling in het opvangcentrum in Bulgarije niet goed was en het er vuil was, betwisten we niet dat er kritische bemerkingen worden geplaatst bij de Bulgaarse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat Bulgarije algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en dat de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie niet in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat er in Bulgarije geen behandeling was voor mensen die ziek waren, merken we op dat de Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 81). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 81-82). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, blz. 2). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij niet naar Bulgarije wil terugkeren, en dat hij nog beter naar Turkije dan naar Bulgarije kan teruggaan omdat het in Turkije nog beter was, merken we allereerst op dat Bulgarije, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Voorts merken we op dat de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Bulgarije. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De Bulgaarse instanties stemden op 13.11.2023 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wijzen erop dat Bulgarije partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties zich houden aan het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Bulgarije onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en die eind april 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd. Deze factsheet kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de roadmap werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten, die gebruikt kan worden als referentie bij transferbesluiten en in het kader van beroepsprocedures voor de nationale rechter. Om aan deze behoefte te voldoen, stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een template op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. De factsheet is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig zal worden bijgewerkt door de Bulgaarse autoriteiten. Tot slot verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet

worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 46, 71). We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van art.18(1)b blijkt dat de procedure van de betrokkene nog lopende is en hij zal derhalve niet onder deze situatie vallen. Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDArapport, blz. 45, 71). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 71). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken (AIDA-rapport, blz. 72-73). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, blz. 72-73). Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, blz. 6; verslag werkbezoek, blz. 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, blz. 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, blz. 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming. De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, blz. 1). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2022 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1047 van de 2060 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 75), en de bezetting derhalve ver onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen (AIDA-rapport, blz. 14). In het rapport wordt gesteld dat de erkenningsgraad voor deze groep verzoekers stijgt (AIDA-rapport, blz. 66) en dit in de toekomst tot capaciteitsproblemen inzake opvang zou kunnen leiden (AIDA-rapport, blz. 14). De aanneme dat Afghaanse verzoekers er in de toekomst meer voor zouden kunnen kiezen om in Bulgarije en derhalve in het Bulgaarse opvangnetwerk te blijven is louter hypothetisch en een dergelijke ontwikkeling werd tot op heden nog niet vastgesteld. Ondanks een hogere beschermingsgraad voor Afghaanse verzoekers in 2022 (49%) bleef de overgrote meerderheid van hen (95%) Bulgarije verlaten (AIDA-rapport, blz. 66)

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In december 2022 heeft de nieuwe directie van het agentschap meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3931 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDArapport, blz. 14). Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen, d.w.z. 61% (AIDA-rapport, blz. 79).

Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, blz. 45). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, blz. 3-4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal

aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 15).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, blz. 69-70). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (blz. 45), impliceert onzes inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport wordt vermeld dat er in 2022 grote moeilijkheden werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen. Als redenen werden hiervoor het hogere aantal aankomsten en de verminderde opvangcapaciteit genoemd (blz. 46). We merken op dat in het AIDA-rapport meermaals wordt aangegeven dat er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (blz. 14, 15, 71, 75, 76, 79). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2022 202 personen aan Bulgarije overgedragen (blz. 45). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er wordt duidelijk gesteld dat de rapportage betrekking had op het jaar 2022. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2023 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar de Bulgaarse autoriteiten in de factsheet van april 2023 expliciet hebben aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht (factsheet, blz. 1).

Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moet hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het recht van opvang is van toepassing op verzoekers in de Dublin-, versnelde en gewone procedure (AIDA-rapport, blz. 69). De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 15, 77). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 72). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, blz. 78). In 2022 heeft de nieuwe directie van het SAR duidelijkheid verschaft over het werkelijke aantal plaatsen dat geschikt wordt geacht voor opvang (AIDA-rapport, blz. 14).

Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 12). In 2022 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR wekelijks monitoringsbezoeken gebracht aan de Turkse grens en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 27). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan

Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 12, 30).

De duur van de procedure is in 2022 teruggelopen naar 6 maanden en de gemiddelde duur genomen over het jaar bedroeg 3 tot 6 maanden. De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden (AIDA-rapport, blz. 31). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, waardoor de erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA-rapport, blz. 13). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 36). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 37). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, blz. 33-34). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 33). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2022 aanhoudende problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, blz. 34). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen.

De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6).

Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 79-80).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2022 werden slechts 39 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, blz. 87-88). De wet bepaalt dat binnen de drie dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na zes werkdagen of vier kalenderdagen vrijgelaten uit detentie, wat een kleine daling inhoudt tegenover 2021 (AIDA-rapport, blz. 29). De directie van de

gesloten centra controleren maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, blz. 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

In arrest C 163/17 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het arrest Jawo) stelde het Hof dat de tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak. Het stelde verder dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Tot slot stelde het dat die drempel dus niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We stellen vast dat dergelijke elementen in dit dossier niet worden voorgelegd.

Met betrekking tot zijn gezondheid verklaarde de betrokkene bij zijn aanmelding dat hij maagproblemen had. Tijdens het gehoor stelde hij dat hij maagproblemen had, dat dat heel zwaar was en dat hij daar geen medische zorg voor had gekregen. Er werden tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Bulgarije van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd. Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 81). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 81-82). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, blz. 2). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Bulgarije en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van

Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Bulgaarse autoriteiten.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. Op 27 november 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van bestreden verwijderingsmaatregel, zodat dient te worden aangenomen dat deze tenuitvoerlegging imminent is.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“1 . Artikel 3 van het EVRM stelt dat: Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat:

Het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer.

Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/Belgie en Griekenland, S 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin II —verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bij gevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat—vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y. / Rusland S 75 ;EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, S 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet—EU) vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet —EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y. / Rusland, S 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië , S 128—129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons . / Verenigd Koninkrijk, S 108 in fine RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een Land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M. S .S . /België en Griekenland, S 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, S 67;

EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, S 99-100 RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië , S 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70 . 385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het Land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. /Rusland, S 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, S 148 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70. 385)

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM.

Verweerder heeft nagelaten om dit te doen.

Vooraf wanneer verzoeker tijdens zijn gehoor verteld heeft dat voor zieke personen geen behandelingsmogelijkheden bestond in het asielcentrum. Verzoeker wenst te verwijzen naar een mail van een medewerker van de vluchtelingenwerk Vlaanderen waarin het volgende staat:

Geachte meester ,

Als vrijwillige, geaccrediteerde bezoeker van het gesloten asielcentrum Merksplas voor Vluchtelingenwerk Vlaanderen bezoek ik, samen met mijn collega's van Jesuit Refugee service, wekelijks gedetineerden in CIM. Vandaag sprak ik 2 van uw cliënten. Zij vroegen mij om u verdere informatie door te sturen.

-[H.A.N.] heeft allerlei medische klachten: vooreerst maaglast. Hij kan het eten van het centrum niet verdragen. Ook kreeg hij recent etterende uitslag tussen de vingers, en nattende, geïnfecteerde plekken op armen en benen. Boven zijn enkels zie ik etterende insectenbeten, in een krans boven de grotere plak. Al deze letsels zijn begonnen nadat hij in CIM aankwam.

Hij krijgt anti-jeuk en maagmedicatie alsook een zalf.

Ik bracht dit onder de aandacht van de directie. Zij zal het aan de medische dienst doorgeven.

Zijn armen zijn zwaar getatoeëerd. Als de taliban dat ontdekt, betekent dat doodvonnis, zeggen zijn landgenoten.

Hij vertelt ook dat hij 13 dagen in een gesloten asielcentrum verbleef in Bulgarije.

-[M.I.]: Hij kreeg gisteren het medisch dossier met neerslag van zijn mishandeling in Bulgarije.

Uw cliënten hopen dat deze informatie kan bijdragen aan hun verdediging. Hartelijke dank voor de deskundige betrokkenheid.

Met vriendelijke groet,

[C.V.A.]

[C.V.A.]

Vrijwilliger - Bezoeker Centrum Merksplas Vluchtelingenwerk Vlaanderen

(stuk 2 – een kopie van deze mail)

Verzoeker wenst ook naar een kopie van zijn medisch dossier te verwijzen. De arts van het centrum vertelde verzoeker dat ze geen bijkomende onderzoeken kunnen uitvoeren omdat hij in Dublin procedure zit. (stuk 3 – een kopie van het medisch dossier)

Verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met het feit dat verzoeker Hazara en sjiit is. Het CGVS erkent hazara's en sjiieten vandaag zonder een gehoor ten gronde.

Verzoeker meent dat hij deze kans niet zal hebben in Bulgarije.

Verweerder verwijst naar AIDA – rapport en ze stelt het volgende:

Het AIDA – rapport verduidelijkt in welke procedures het recht op opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijk draagt), niet wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen.

Er wordt echter op een enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA – rapport, blz. 69-70)

Het gebruiken van het woord 'systematisch' is een impliciet bewijs is dat er geen garantie op opvang is.

Verzoeker meent dat in z'n geval moet deze 2 zaken in overweging genomen worden: Verzoeker zal geen opvang krijgen en op straat belanden

Verweerster vraagt schriftelijke garantie mbt opvang van verzoeker bij zijn terugkeer.

Verzoeker meent dat hij hoog waarschijnlijk geen opvang zal krijgen en dat verweerster nagelaten heeft om een schriftelijke garantie te vragen van de Bulgaarse autoriteiten.

Verzoeker begrijpt niet waarom verweerster het volgende stelt:

De Bulgaarse wetgeving voorziet toegang tot dringende medische hulp voor verzoeker. Verzoeker meent dat de Bulgaarse wetten meestal een dode letter zijn. De Bulgaarse wetten voorziet nergens dat de Bulgaarse politie asielzoeker mogen slagen en hun geld stelen.

De Bulgaarse politie doet dit.

Wij moeten niet blindelinge vertrouwen hebben in wat in de wet staat.

De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg en tegelijkertijd genoeg neemt met het feit dat sinds 2022 de Bulgaarse autoriteiten hun inspanningen opgevoerd hebben.

Is dit grote punt van zorg ineens na de opgevoerde inspanningen van de Bulgaarse autoriteiten weg?

Natuurlijk niet

Verzoeker begrijpt niet hoe verweerster tot de conclusie gekomen is dat het aanhoudende probleem in verband met de beschikbaarheid van de tolken geen probleem is.

Uw Raad is zeker op de hoogte dat verweerder in Dublin Dossier meerdere keren in verleden veroordeeld was, juist omwille van gebrek aan tolken.

In de meeste gevallen de gehoren worden genomen door een persoon die zelfs de taal niet machtig is en toch als tolk presteert.

Dit kan zware gevolgen hebben bij de toekenning van de internationale bescherming. Het is de basis recht van een asielzoeker om bijgestaan te worden door een tolk die zijn moedertaal volledig beheerst.

Verzoeker begrijpt niet waarom de tekortkomingen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije gelijk moet gesteld worden met een systematische en structureel falen om dan te stelen dat een uitwijzing neer zal komen op een schending van artikel 3 EVRM.

Het feit dat dit risico bestaat is voldoende om tot de conclusie te komen dat deze uitwijzing een schendig vormt van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende landeninfo om aan te tonen hoe barbaars de Bulgaarse politie en asielinstantie te werk gaat met de Afghaanse asielzoekers:

20 March 2023 | USDOS – US Department of State (Author)

Bulgaria

Annual report on human rights in 2022 2022 Country Report on Human Rights Practices: Bulgaria (Periodical Report, English)

In May Human Rights Watch accused authorities of "beating, robbing, stripping, and using police dogs to attack Afghan and other asylum seekers and migrants, then pushing them back to Turkey without any formal interview or asylum procedure." In June the NGO Mission Wings reported receiving at least 150 reports of pushbacks during meetings with migrants in Turkey in May.

<https://www.ecoi.net/en/document/2089461.html>

March 2023 | Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee (Author), published by ECRE – European Council on Refugees and Exiles

Bulgaria Country report on the asylum procedure, reception conditions and detention of asylum seekers

Country Report: Bulgaria; 2022 Update (Periodical Report, English)

Country report on the asylum procedure, reception conditions and detention of asylum seekers

Länderbericht zum Asylverfahren, Aufnahmebedingungen und Haft für Asylsuchende

<https://bit.ly/3rVTT33> [<https://bit.ly/3rVTT33>] 20 Asylum Procedure A. General 1. [...] See Article 31(7) recast Asylum Procedures Directive. 77 Accelerating the processing of specific caseloads as part of the regular procedure. 78 Labelled as “accelerated procedure” in national law. See Article 31(8) recast Asylum Procedures Directive. 79 Article 2(3) LAR. [...] Under existing legal provisions,¹⁴⁷ while SAR can in fact detain asylum seekers pending the asylum procedure, it has the power to do so solely in closed SAR reception centres. Since 2015, SAR began to carry out registrations and asylum procedures in MOI immigration detention centres instead. [...] In the past the SAR usually suspended asylum procedures when asylum seekers had left Bulgaria before their procedures were completed. After the amendments of the law in 2020, the SAR obtained the right to directly terminate (discontinue) the asylum procedure in such cases without passing through a stage of suspension. [...] <https://bit.ly/3eCAxgq> [<https://bit.ly/3eCAxgq>]

<https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/asylum-procedure/differential-treatment-specific-nationalities-procedure/>

[<https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/asylum-procedure/differential-treatment-specific-nationalities-procedure/>]

<https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/asylum-procedure/differential-treatment-specific-nationalities-procedure>

https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/03/AIDA-BG_2022update.pdf

Het terugnameverzoek van verzoeker is op grond van artikel 18(1) b van de dublin verordening aanvaard.

Maar verzoeker heeft zijn twijfels over opvang omwille van de volgende feit:

Since 2015, the LAR explicitly provides for the mandatory reopening of an asylum procedure with respect to an applicant who is returned to Bulgaria under the Dublin Regulation, provided that he, or, she has not been issued a decision on merits while in absentia. 219 The SAR’s practice following this particular amendment has been so far in line with the law, and returnees whose asylum procedures had been only terminated (discontinued) after their absconding do not face obstacles in principle to have their determination procedures reopened. However it does not secure their access to state provided food and accommodation in reception centres as these are guaranteed only to vulnerable applicants.

220

For any other Dublin returnees, who are not considered vulnerable, food and accommodation is contingent to the limited national reception capacity and availability. If there is no available place for accommodation in reception centres of the asylum agency SAR, Dublin returnees will have to secure accommodation and nutrition at their own expenses. In 2022, SAR reported²²¹ a severe lack of capacity to accommodate in its reception centres any other Dublin returnees that were not identified as vulnerable, both due to the constantly increasing new arrivals (55% in 2022; 205% in 2021),²²² and due to the reduced reception capacity, as in practice only 3,932 out of 5,160 official accommodation places were assessed as fit for living (see Overview of the main changes since the previous report update, Reception capacity).

Although the access to the national health care system is automatically reinstated after the Dublin return,²²³ the national health care package is generally scarce and does not provide for any tailored medical or psychological treatment or support, nor for the treatment of many chronic diseases or surgical interventions, prosthetics, implants or other necessary medications or supplies.²²⁴ Therefore the patients need to pay for them at their own expense.

Wij beschikken niet over de informatie of verzoeker als kwetsbaar beschouwd wordt door de Bulgaarse autoriteiten.

Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/ EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat

" Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en Gezondheidszorg"

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen .

2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen.

De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen [m]et bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen .

4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.

Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan. Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald. "

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat

Verweerder heeft nagelaten om de beslissing op een correcte wijze te motiveren en deze zaak zorgvuldig te onderzoeken.

Uit het rapport van 6 januari 2014 van Amnesty International over Bulgarije blijkt dat (Bulgaria Refugees continue to endure bad conditions) voor asielzoekers in Bulgarije inadequate opvangomstandigheden heersen en tekortkomingen zijn in de asielprocedures . Zo stelt het rapport vast dat asielzoekers slapen in tenten, verpauperde gebouwen en transportcontainers, met als zo goed geen toegang tot sanitaire voorzieningen. Er zijn slechts een beperkt aantal bedden voorradig waardoor de meeste asielzoekers op dunne matrassen op de vloer moeten slapen. Bovendien stelt het rapport vast dat er een gebrek is aan mogelijkheden voor asielzoekers om zich te wassen, waarbij er als voorbeeld wordt aangehaald dat er 6 douches zijn voor duizend mensen. Ook het gebrek aan voedsel wordt vastgesteld. Het rapport stelt in concreto vast dat de opvangvoorzieningen in Bulgarije overbevolkt zijn, dat er een gebrek is aan sanitaire voorzieningen, dat er gebrek is aan voedsel en onvoldoende toegang tot medische en psychologische hulp. Daarenboven verklaart het rapport dat het Bulgaars asiel systeem erin faalt om tijdelijk en ongehinderd toegang te verlenen tot de asielprocedure. Het rapport stelt voorts vast dat vluchtelingen worden behandeld (vastgehouden) als illegale immigranten en geen effectieve registratie noch onderzoek doen van de asielaanvragen.

Het rapport van Human Rights Watch van 18 september 2014 over Bulgarije Bulgaria : New Evidence Syrians forced back to Turkey) stelt vast dat de Bulgaarse Politie Syrische asielzoekers slagen toebrengt en hen dwingt terug naar Turkije te gaan. Hieruit volgt dat de Bulgaarse autoriteiten asielzoekers mishandelen. Het feit dat het rapport zich richt tot Syrische asielzoekers doet geen afbreuk aan het feit dat een dergelijke behandeling van toepassing kan zijn op alle asielzoekers in Bulgarije. Het ECRI rapport van 16 september 2014 (ECRI report on Bulgaria (Fifth monitoring cycle)) (cfr. p. 27, nr. 102 van dat rapport) stelt vast dat de asielcentra overbevolkt zijn of dat asielzoekers worden opgevangen in gesloten centra. Het rapport stelt verder vast dat asielzoekers worden ondergebracht in tenten, containers en verpauperde gebouwen. De omstandigheden zijn er erbarmelijk met inadequate voedsel en hygiënische faciliteiten, zo goed als geen medische hulp en geen toegang tot psychologische hulp of vertaaldiensten. Het rapport spoort Bulgarije aan om asielzoekers en vluchtelingen toegang te verlenen tot fatsoenlijke levens— en opvang omstandigheden. Het rapport tenslotte spoort Bulgarije aan om haar grenspolitiek te wijzigen om te voldoen aan de vereisten van het Vluchtelingenverdrag.

A[m]nesty International, *Fear and Fences: Europe 's Approach to Keeping Refugees at Bay*, 17 November 2015, EUR 03/2544/2015, available at :

[http : // www. refworld. org/docid/5 652e0 764 . h tm 1](http://www.refworld.org/docid/5652e0764.htm)

Council of Europe: Conunittee for the Prevention of Torture, *Report to the Bulgarian Government on the visit to Bulgaria carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Trea tment or Punishment (CP T) from 13 to 20 February 2015, 12 Novelnber 2015, CPT/1nf (2015) 36*, available at : [http : /// Www. refworld. org/docid/5 666f6b54. htm](http://www.refworld.org/docid/5666f6b54.htm)]

"In the course of the 2015 visit, the delegation received a significant number of allegations of deliberate physical ill-treatment of persons detained by the police; the number of such allegations had not decreased since the 2014 visit but was even on the rise in Sofia and Burgas. The alleged ill trea tment generally consisted of slaps , punches and kicks, as well as blows with truncheons to various parts of the body, in some cases while being handcuffed. In a few cases , the delegation gathered medical evidence consistent with allegations.

Council of Europe: Commissioner for Human Rights, *Comments of the Bulgarian Government to the report of the Commissioner for Human Rights following his visit to Bulgaria on 9-11 February 2015 , 16 July 2015, CommDH/GovRep (2015) 6*, available at: [http : //www. refworld . org/docid/55afbfa24 . hml](http://www.refworld.org/docid/55afbfa24.html)

2.6. Ook het Aida Rapport van Oktober 2015 bevestigt voorgaande tekortkomingen (pp. 28-29)

"Reception conditions

29. The worsening of reception since 2014 has been relied upon by domestic courts in their findings of a lack of humane reception conditions in the country. Whilst the Belgian and Ger[ma]n judiciary noted improvements in 2014 following UNHCR and EASO support they have confirmed that the reception system has been radically modified over the summer of 2015 and is again pushed to its limits with deteriorating conditions, including over-crowding, food shortages, ill treatment by the authorities, catastrophic hygiene conditions and denial of necessary healthcare. 62

30. Equally, degrading reception conditions have been reported by FRA who documented a complete absence of water and central heating in Ovcha Kupel reception centre for the period of November 2015 as well as an ongoing and consistent lack of medical care and supplies in all reception centres. Accounts of scabies, lice and bedbugs prevail in reports as does the detention of unaccompanied children and their placement in rooms wi th unrelated families or adults. 63

31. On the basis of ongoing substandard material conditions for asylum seekers in Bulgaria, ECRE has consistently maintained its call for suspending transfers to the country. 64 Reliance on the UNHCR lifting of the temporary general ban on transfers to Bulgaria on grounds that reception conditions had improved⁶⁵ merits renewed attention especially since the SAR has retroactively ceased the provision of a monthly financial allowance to asylum seekers in reception centres. 66 Set against a reception matrix whereby food does not meet nutritional guidance and is provided irregularly with recorded gaps lasting months in its provision due to managerial errors and failure to secure funding, arguments relating to the lack of sustainability of improvements and degrading treatment have abounded in more recent jurisprudence. 67 -Indeed, during these periods of time the responsibility to furnish sustenance has been

squarely placed upon the shoulders of charities and NGOs, in contradiction to the obligation of States under European Social Charter as confirmed by the European Committee of Social Rights and domestic jurisprudence. 68

32. Arguably, returnees under Dublin and who are readmitted into the asylum procedure are either faced with a risk of destitution where the applicant is outside the State reception system or are at a risk of degrading treatment if access to a reception centre is permitted. Moreover, a heightened risk that Convention violations will subsist is grounded in the increasingly lengthy determination times. 69

Ook het Aida rapport van januari 2019 bevestigt het bovenstaande : Both at first and second instance, interpretation continued to be difficult in 2018, and its quality was often poor and unsatisfactory. Interpretation in determination procedures remains one of the most serious, persistent and unsolved problems for a number of years. Interpretation is secured only from English, French and Arabic languages, and mainly in the reception centres in the capital Sofia. Interpreters from other key languages such as Kurdish (Sorani or Pehlewani), Pashto, Urdu, Tamil, Ethiopian and Swahili are largely unavailable.

As of February 2015, the SAR ceased has the provision of the monthly financial allowance to asylum seekers accommodated in reception centres, under the pretext that food was to be provided in reception centres three times a day. 149 -In 2018, food for three meals was distributed three times a day to all the population accommodated in reception centres, with special attention to unaccompanied children. Additionally, the cessation of the monthly financial allowance is in contradiction with the law, as the LAR does not condition its provision depending on whether food is provided or not; to the contrary, both material rights are regulated separately and without any correlation. The cessation of the monthly financial allowance was appealed by several refugee-assisting NGOs before the court following the change in policy. 150 However, the court struck out the appeal for lack of legitimate interest in the case and suggested that appeals on an individual basis could be admissible. These can no longer be validly submitted, since the 14-day time limit for appealing the decision has long lapsed.

Asylum seekers' freedom of movement can be restricted to a particular area or administrative zone within Bulgaria, if such limitations are deemed necessary by the asylum administration, without any other conditions or legal prerequisites. 158 The asylum seeker can apply for a permission to leave the allocated zone and if the request is refused, it must be motivated. Such a permission is not required when the asylum seeker has to leave the allocated zone in order to appear before a court, a public body or administration or if he is in need of emergency medical assistance. The permitted zones of free movement should be indicated in each individual asylum identification card.

Living conditions in national reception centres except for Vrazhdebna shelter in Sofia, which was closed indefinitely in December 2018, remain poor and below or at the level of minimum standard threshold in spite of partial renovations periodically conducted by the SAR. Regular and hot water supply and timely repair of utilities and equipment in bathrooms, rooms and common areas remain problematic. Occupants from all reception centres except Vrazhdebna complain about overall poor sanitary conditions, but especially of bedding infested by bedbugs, which regularly cause health issues from constant skin inflammations to sometimes serious allergic conditions. This problem arose after the 2013 influx and has been continuously neglected ever since, with no adequate measures undertaken in order to be eradicated. -It is unclear for how long Vrazhdebna will remain closed as the SAR reported closure to have been necessitated by the unaccomplished 13 tendering for shelters' guarding services. Vrazhdebna for long remained the only facility with decent living conditions and had recently been fully renovated with EU funding.

Het meest recente Aida rapport (<https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/03/AIDA-BG-2022update.pdf>) :

Certain applicants, such as those coming from Afghanistan and Türkiye, were treated discriminatorily and their cases were overwhelmingly considered as manifestly unfounded, which resulted in extremely low recognition rate (pg. 13)

The Administrative Court of Freiburg cancelled transfers of Afghan nationals to Bulgaria due to the fundamental deficiencies in the asylum procedure specifically relating to Afghan nationals (extremely low recognition rates, discrimination, and the use of Türkiye as a safe third country), and systemic deficiencies in general covering all aspects of the Bulgarian asylum system which entailed risk of violations of article 3 ECHR and 4 EU Charter for any individual. (p. 47)]

Uw Raad ziet dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Bulgarije weinig kans maakt om internationale bescherming te krijgen.

Verzoeker zal onderworpen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, door op straat te belanden."

2.4. Allereerst moet worden gesteld dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verzoekers bewering als zou verweerder zijn tekortgekomen aan de verplichting om te onderzoeken of zijn overdracht naar Bulgarije verenigbaar is met wat is bepaald in artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten feitelijke grondslag mist. Uit de zeer uitvoerige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder een doorgedreven onderzoek doorvoerde om zich ervan te verzekeren dat een overdracht van verzoeker naar Bulgarije er niet toe leidt dat verzoeker zal worden onderworpen aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Daarnaast moet worden geduid dat verzoeker door toe te lichten dat hij medische klachten heeft niet aantoonde dat bij een reis naar Bulgarije zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang zou komen. Hierbij moet worden aangegeven dat verzoeker niet aantoonde dat er sprake is van een medische problematiek die enige ernst heeft. Hij verwijst immers naar een recente uitslag, geïnfecteerde plekken op armen en benen, insectenbeten en ook wat "maaglast", die hij zelf verbindt aan de voeding die hij in het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas krijgt. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de behandeling bestaat in het gebruik van middel tegen jeuk, zalf en maagmedicatie. Gelet op de aard van de aangevoerde gezondheidsproblematiek blijkt tevens niet dat indien er hiervoor geen behandeling in Bulgarije zou zijn dit leidt tot de conclusie dat hij er dreigt te worden onderworpen aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De Raad stelt ook vast dat verzoeker door een arts werd onderzocht en deze arts geen beletsel zag om te reizen. Daarenboven heeft verweerder, met verwijzing naar bronnenmateriaal, aangegeven dat in Bulgarije in alle opvangcentra in medische basiszorgen wordt voorzien. Verweerder heeft hierbij verduidelijkt dat de precieze omvang van de medische zorgverstrekking afhankelijk is van de beschikbaarheid van dienstverleners en dat er eigen medisch personeel aanwezig is en ook kan worden doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 81). Verzoekers bewering dat er in het asielcentrum waar hij verbleef geen behandelingsmogelijkheden bestonden voor zieke personen kan geen afbreuk doen aan de door verweerder gedane, gedocumenteerde vaststellingen.

In de mate dat verzoeker aangeeft van oordeel te zijn dat hij, omdat hij een Hazara is en tatoeages heeft, in België eenvoudig zal kunnen worden erkend als vluchtelingen en dat hij meent dat dit in Bulgarije niet het geval zal zijn, kan het volstaan op te merken dat niet kan worden vooruitgelopen op wat het resultaat zal zijn van het onderzoek van het ingediende verzoek om internationale bescherming. Verzoeker toont door hieromtrent te speculeren hoe dan ook niet aan dat een overdracht aan Bulgarije een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

Verzoeker stelt tevens niet overtuigd te zijn van het feit dat hij in Bulgarije opvang zal kunnen genieten. De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verzoeker zelf bevestigde dat hij, toen hij in Bulgarije was, opvang kreeg en dat hij door te stellen dat er geen garanties zijn dat hij bij een terugkeer opvang zal genieten de correctheid van door verweerder gedane vaststellingen niet weerlegt en niet aantoonde dat verweerders argumentatie kennelijk onredelijk is.

Verzoekers bewering dat verweerder er niet zomaar blindelings op kan vertrouwen dat de regels die in de in Bulgarije geldende wetgeving zijn vastgelegd zullen worden gerespecteerd, gaat voorbij aan de vaststelling dat verweerder niet louter naar de regelgeving verwees, doch tevens de feitelijke situatie onderzocht.

Waar verzoeker er specifiek op wijst dat uit het recente AIDA-verslag waarnaar verweerder verwijst blijkt dat vreemdelingen die in het kader van de verordening nr. 604/2013 aan de Bulgaarse autoriteiten worden overgedragen en die geen kwetsbaar profiel hebben slechts opvang genieten indien er voldoende opvangcapaciteit is, moet worden geduid dat niet wordt aangetoond dat er in Bulgarije onvoldoende opvangcapaciteit is. Uit voormeld verslag blijkt, zoals verweerder stelde, ook dat de opvangvoorzieningen in Bulgarije nog niet volledig worden benut, omdat veel vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming indienden dat land vervolgens, zonder een beslissing inzake hun verzoek af te wachten – wat vragen doet reizen omtrent hun werkelijke reisdoel en de effectieve nood aan een beschermingsstatus –, doorreizen. Bovendien kan niet zonder meer worden aangenomen dat, indien verzoeker in Bulgarije

niet onmiddellijk zou terechtkunnen in een door de autoriteiten ter beschikking gestelde opvangplaats, dit leidt tot het besluit dat hij dreigt te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Uit het relaas van verzoeker, een gezonde jongeman, blijkt immers dat hij reeds negen jaar geleden uit Afghanistan is vertrokken en dat hij verscheidene landen heeft doorkruist. Hieruit blijkt dat verzoeker een grote zelfredzaamheid heeft en er niet automatisch kan worden aangenomen dat hij niet zelf in een tijdelijk onderkomen kan voorzien.

Verzoeker wijst er terecht op dat het belangrijk is dat hij in het raam van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming de bijstand krijgt van een tolk. Verweerder heeft hier echter rekening mee gehouden en uiteengezet dat er bij de behandeling van een verzoek om internationale bescherming een beroep kan worden gedaan op een tolk en dat indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, de Bulgaarse autoriteiten contact opnemen met het EUAA. Verzoeker toont niet aan dat dit incorrect is en dat hij het risico loopt dat hij bij de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming niet de bijstand van een tolk zal kunnen krijgen.

De Raad dient verder te benadrukken dat verzoekers toelichtingen omtrent problemen die werden vastgesteld bij illegale grensoverschrijdingen in voorliggende zaak irrelevant zijn. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing impliceert immers niet dat verzoeker illegaal de grens zal dienen te overschrijden en dat hij dreigt te worden geconfronteerd met een incorrect optreden van politiefunctionarissen in deze situatie.

De Raad stelt vast dat verweerder om de situatie van de vreemdelingen die in het raam van de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije dienen te verblijven te beoordelen is uitgegaan van een AIDA-verslag dat werd geactualiseerd in 2023, van een verslag van een werkbezoek op 9 februari 2023 aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen en van een factsheet van april 2023. Door te verwijzen naar oudere verslagen, waarvan niet blijkt dat de erin opgenomen vaststellingen de actuele toestand nog volledig correct weergeven, toont verzoeker niet aan dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding.

De door verzoeker verstrekte toelichtingen laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat ze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of van artikel 13 van richtlijn 2003/9/EG blijkt niet.

Verzoeker laat verder na om op een duidelijke wijze toe te lichten waarom hij van oordeel is dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten werd geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste uiteenzetting, als onontvankelijk moet worden beschouwd. Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

mevr. E. VAN DER WEL,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

G. DE BOECK